

UZASADNIENIE

W pozwie z 16 grudnia 2019r. skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. powód D. G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz 3.000 Zł tytułem częściowego odszkodowania stanowiącego koszty przywrócenia pojazdu marki J. nr rej. (...) do stanu sprzed wypadku. Powód wyjaśnił, że w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel sprawcy szkody ustalił szkodę całkowitą i wypłacił na jego rzecz 16.300 zł, uznając, że koszty naprawy ustalone na kwotę 27.963,95 zł przeniosły wartość pojazdu sprzed szkody. Powód wniósł także o zwrot kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Na uzasadnienie swojego stanowiska pozwany podniósł, że szkoda powinna zostać zlikwidowana jako szkoda całkowita. Wyjaśnił, że koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku w wysokości 27.963, 95 zł przenoszą wartość pojazdu sprzed wypadku ustaloną na kwotę 25.200 zł. Odszkodowanie należne powodowi opiewa zatem na kwotę 16.300 zł, która to kwota stanowi różnicę pomiędzy ustaloną wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością pozostałości, tj. kwotą 8.900 zł.

Wyrokiem z dnia 24 marca 2021r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 listopada 2019r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1662,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona pozwana.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu:

1.naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a. naruszenie art. 230 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c.i art. 278 k.p.c. poprzez samodzielne ustalenie przez sąd zakresu należnego odszkodowania, z dowolną oceną lakonicznie sformułowanego zadania w pozwie , mimo że powód w pozwie kwestionował wystąpienie szkody całkowitej jako takiej , co w konsekwencji implikowało konieczność ustalenia wszystkich trzech elementów składających się na szkodę całkowitą, wartości pojazdu przed szkodą wartość pojazdu po szkodzie oraz uzasadnionych kosztów naprawy,

b. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewszechstronną wybiórczą i fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego, co skutkowało ogólną błędną oceną dowodów i pominięciem okoliczności mających istotne znaczenie lub nienadanie im odpowiedniej wagi szczególności poprzez:

- błędne przyjęcie, że kwestio kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu nie jest sporna w sprawie wobec ich ustalenia przez powoda, w sytuacji gdy powód kwestionował wystąpienie szkody całkowitej jako takiej tym samym kwestionował wszystkie ustalenia składające się na rozliczenie szkody metodą tzw. Szkody całkowitej oraz dowolną ocenę stanowiska powoda w zakresie wybiórczego uznania jej elementów przy kwestionowaniu sposobu rozliczenia szkody jako takiej , co winno być ocenione jako sprzeczne z art. 3 k.p.c.,

- błędne przyjęcie, że koszty naprawy, które przyznał powód, a wyliczone przez pozwaną stanowią obiektywne koszty naprawy pojazdu, w sytuacji gdy koszty te zostały przez pozwaną ustalone przyjmując rynek zbytu i eksploatacji pojazdu – teren Wielkiej Brytanii, w sytuacji gdy powód kwestionował metodologię pozwanej przyjętą dla ustalenia zakresu odszkodowania , odwołując się do realiów rynku Wielkiej Brytanii, co oznacza, że powód kwestionował wszystkie ustalenia w toku postępowania likwidacyjnego, w zakresie wysokości odszkodowania, w ty, również owe koszty naprawy;

c. art. 232 k.p.c. (w zw. z art. 6 k.c.) poprzez uznanie , że powództwo zostało udowodnione co do zasady i co do wysokości w sytuacji, w której powód kwestionował szkodę całkowitą jako taką, a zatem zgodnie z przyjętym

ciężarem dowodu winien wykazać wszystkie elementy pozwalającej na ustalenie występującej u niego szkody, tj. wartość pojazdu przed szkodą, wartość pojazdu po szkodzie, uzasadnione koszty naprawy pojazdu,

d. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego celem ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu w następstwie stwierdzenia, że są one niesporne między stronami, zaś sam wniosek zmierza do przewlekłości postępowania mimo, że powód kwestionował szkodę całkowitą jako taką, a wniosek a wniosek był zgłoszony w określonym przez sąd terminie, w tym zakresie pozwana wnioski o rozpoznanie niezaskarżonego postanowienia w trybie art. 380 k.p.c.;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. :

a. art. 805 § 1 i 2 k.c., art. 824 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie za uzasadnione nadmiernych kosztów napraw pojazdu, w sytuacji gdy w sprawie zachodziła szkoda całkowita.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącej podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełen oparcie w zebranych w sprawie materiałach dowodnych i trafnie określił konsekwencje pewne z nich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W ocenie Sądu Okręgowego, całkowicie bezzasadne są zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów procedury cywilnej 233 § 1 k.p.c., art. 230 k.p.c. i art. 278 k.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji zasadnie pominął wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw mechaniki pojazdowej na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu przywracającego stan techniczny i estetyczny przed wypadkiem.

Wniosek o powołanie biegłego ds. mechaniki pojazdowej na okoliczność ustalenia wartości rynkowej pojazdu w stanie nieuszkodzonym został zgłoszony przez powoda w pozwie. Pozwany przyłączył się do wniosku, zarówno odnośnie do specjalności biegłego, jak i określonej tezy, która dotyczyła jedynie wartości pojazdu przed wypadkiem. Powód w pozwie wskazał, że nie kwestionuje ustalonych przez pozwanego kosztów naprawy pojazdu. Pozwany zaś w odpowiedzi na pozew podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w postępowaniu likwidacyjnym, że szkoda powinna zostać rozliczona jako całościowa. Wniosek powyższy pozwany wyprowadził z porównania dwóch wartości, tj. przyjął, że ustalone przez niego koszty naprawy przenoszą wartość pojazdu przed szkodą. Wobec tak sprecyzowanych stanowisk Sąd I instancji zasadnie przyjął, że sporna pomiędzy stronami jest wyłącznie wartość pojazdu przed szkodą. Odnośnie do kosztów naprawy pojazdu pozwany w toku likwidacji szkody dysponował wszystkimi środkami, łącznie z oględzinami pojazdu, niezbędnymi do ustalenia tych kosztów. Powód w przedmiotowej sprawie nie kwestionował wartości kosztów naprawy pojazdu ustalonej przez stronę pozwaną.

Rację ma Sąd I instancji w tym zakresie, że nie może znaleźć akceptacji sądu stanowisko pozwanego, który już po wydaniu opinii przez biegłego określającej wartość pojazdu, zakwestionował ustalone przez siebie koszty tylko z tej

przyczyny, że biegły przyjął wyższą wartość pojazdu sprzed szkody niż pozwany, co uniemożliwia potraktowania szkody doznanej przez powoda, jako szkody całkowitej.

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd I instancji w tym zakresie, że stanowisko pozwanego uznać należy za naruszające art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony obowiązane są dokonywać czynności z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Zdaniem Sądu Okręgowego, stanowisko pozwanego, który w toku postępowania przed Sądem I instancji po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego, wskazującej, że wartość pojazdu była wyższa niż przyjął to pozwany w toku postępowania likwidującego szkodę, zaczął kwestionować wysokość kosztów naprawy ustalone przez siebie w toku postępowania likwidującego szkodę, a okoliczność ta nie był kwestionowana przez powoda wydaje się być kuriozalnym.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sytuacji gdy pozwany sam ustalił wysokość kosztów naprawy pojazdu powoda a powód nie kwestionował wysokości tych kosztów brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu.

W tym stanie rzeczy zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 227 k.p.c. w zw. z art. 2352^(§ 1 pkt) 2 i 5 k.p.c. jest całkowicie bezzasadny.

Konsekwencją prawidłowych ustaleń stanu faktycznego dokonanych przez Sąd I instancji jest także całkowita bezzasadność zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 805 § 1 i 2 k.c. , art. 824 § 1 k.c. i art. 824¹§ 1 k.c.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że koszty naprawy przedmiotowego pojazdu Sąd I instancji ustalił błędnie – w sposób zawyżony, w sytuacji , gdy Sąd I instancji ustalił te koszty na poziomie wskazanym przez pozwanego w toku postępowania likwidującego szkodę.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt3 i § 10 ust.1 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Z 2018 poz.265 ze zm.).